

deres Straffesystem for mandlige Forbrydere af alle Aldre (*Alfred Christensen*: Den har aldrig været afskaffet i England). Ja, ja, naar den aldrig har været afskaffet, saa have de jo ogsaa haft den i disse 40 Aar. At de have indført den ved Lov i 1863 vil det ærede Medlem vel ikke bestride. Det ærede Medlem kan faa Loven at se. De have beholdt den i de 40 Aar, der ere gaaede siden, og stadig anvendt den. Det er det, jeg har anført som et Hovedargument mod al den sentimentale Tale, som her har lydt om, at vi ved at indføre Pryglestraf for lignende Forbrydelser vilde nedværdige vor Nation og sætte os i Klasse med halvciviliserede Stater. Jeg har da sagt: Have Englænderne kunnet indføre denne Straf ved en Lov for 40 Aar siden, og have de kunnet blive ved at anvende den, og have de opretholdt den til den Dag i Dag, kunne vi meget vel være bekendte, at gøre det samme, det gaar paa ingen Maade vor Ære for nær.

Med Hensyn til Anvendelsen af Straffen kan jeg oplyse, at fra 1863, da denne Lov blev vedtagen, og indtil Udgangen af 1902 er Pryglestraffen i England bleven anvendt i 880 Tilfælde, nogenlunde jævnt fordelte over alle Aarene.

Nu siger det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer: Ja, men det har jo ikke hjulpet noget, de have maattet blive ved. Det er altid vanskeligt at danne sig et Skøn om, hvorvidt noget saadant hjælper eller ikke. Jeg vil i saa Henseende foretrække at henholde mig til den Udtalelse, det ærede Medlem selv citerede, hvorefter Flertallet af de engelske Dommere havde den Opfattelse, at det havde hjulpet. Det er vanskeligt at sige, hvor meget saadan noget har hjulpet. For det skulde jo hjælpe i to Henseender, dels som afskrækkende Middel mod Gentagelse fra de paa-gældende Forbryderes Side, dels som afskrækkende Middel mod dem, der endnu ikke havde begaaet saadan Forbrydelse, saa at de ikke begik den. I sidstnævnte Henseende er det ganske umuligt at sige noget bestemt om, hvorledes den har virket, thi selv om man kender Tallet paa de Forbrydelser, der ere begaaede, efter at Loven er traadt i Kraft, ved man dog ikke, hvor mange Forbrydelser der vilde være blevne begaaede, hvis Loven ikke havde eksisteret. Det andet derimod, hvorledes Virkningen har været paa de enkelte Individuer, der have været Loven og Straffen underkastede, kan man danne sig en Mening om, naar man kun kan faa fat i de behørigte Tal.

I den engelske Statistik, der er nok saa haard at studere som den danske og nok saa vanskelig at uddrage Resultater af som den danske, er det, saa vidt jeg har kunnet skønne, af det Materiale, jeg har haft, ikke let at finde op til Dato, hvorledes Straffen har virket paa alle de Individuer, der have været Straffen underkastede. Men jeg holder her i min Haand et Dokument, der har været forelagt det engelske Parlament den 4. April 1882. Altsaa efter at Garrotterloven, der jo, som ærede Medlemmer ville erindre, ikke alene angik den egentlige Garrotteringsforbrydelse — den at kvæle Folk — men overhovedet angik de Tilfælde, hvor Plyndring forbunden med Vold havde fundet Sted, havde eksisteret i 18 Aar, forelaa der en Oplysning fra det engelske Indenrigsministerium, dateret den 15. Juni 1882, om det Antal Tilfælde, hvori Piskning har været anvendt paa voksne Personer for Forbrydelser af denne Art indtil Slutningen af 1881, og det Antal Tilfælde, i hvilke den samme Forbryder har gjort sig skyldig i en lignende Forbrydelse og er bleven egnet til at piskes paa ny. Det oplyses der, at fra denne Lov i 1863 traadte i Kraft og indtil Udgangen af 1881, var der med Legemsstraf efter Loven straffet 302 Personer i det hele. Det oplyses dernæst, at af disse 302 Personer er der 5 Personer, som paa ny ere blevne fundne skyldige i den samme Forbrydelse, det vil sige i Løbet af 18 Aar har denne Straf paa disse 302 Personer haft den Virkning, at kun 5 af dem ere faldne tilbage. Jeg kalder dette et enestaaende, storartet Resultat af en Straf. Hvis det ærede Medlem har nogle bedre Beviser, vil jeg bede ham komme frem med dem.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds Ordet.

Alfred Christensen: Jeg finder, at mine Beviser ere saa fortrinlige, at jeg ikke behøver dem bedre. Jeg vil selvfølgelig forbeholde mig at undersøge, om der kan skaffes bedre Beviser til Stede. Men at mine Beviser ere gode, indrømmes indirekte af den højtærede Minister selv. Den højtærede Minister anfører nemlig Garrotteringslovens Motiver som Bevis for min Fremstillings Urigtighed. Jeg skulde imidlertid med al Respekt for Englænderne antage, at deres Motiver til Love skrives omtrent ligesom her, og at deres Forskrækkelse over voldelige Overfald i Eng-